

Sevgili Yazar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Mart 2018

Hüzne bulanmış yüzümü esefle yıkıyorum ama çıkmıyor aksanı kayıp şiirlerimin yüreğime bulaşmış dizelerinde, rahmeti katık yapmanın verdiği aşkı derinden çok derinden soluyorum.

Kursağımda kaldı güneşin batan yüzü: yutkundum ve yutkundum sonra da ufuk hizasında geniş açılı bir hüznün üçgeni çizdim.

Hipotenüsü olmayan dik açılı ve dar menşeli kayıplarım da lal satırlar ektim içimin biteviye savsaklanan kımıltılarına.

Bir yazardan yola çıkacaktım ki kayıp gitti ellerimden satırlar ve ben bir yatır meziyetine nail olduğumun düşüncesine kapılıp vurdum kendimi yollara.

Bugün mezar ziyaretim var aslında ve ben dualarımı sığındığıma şükredip de yolluyorum ölü sevgimin mezarına.

Bir aşkı parselleyen ölü yanım.

Ölümü diliyorum epeydir ama aksanı olmayan bir şarkıdan başka hiçbir seçenek sunmuyor Yaratan.

Hüznümü sahiplenmek çok da kolay olmadı sevgili yazarım hele ki seninle tanışmamıza vesile olan o ilk kitabının ardından içime ektiklerim soldu bir gecede.

Dumura uğrayan varlığım ne de olsa sendin olması gereken ben ve zamanında bana sunulan fırsatları kaçırmıyordum seninle aynı üniversitenin amfilerinde karşılaşabilirdik.

İsrarla yazıyorum sevgili yazar ve asla seninle karşılaşmak gibi bir niyetim yok. Kalemimi sevip sevmediğime gelince... koca bir çuvalda fınk atan hangi denemene atıfta bulunabilirim ki?

Seninle benzer olma ihtimali vardı yazdıklarımın lakin sana benzemek yerine başka bir ihtimali giyindim ve ben olmayı seçtim.

İfrata kaçan o kadar çok yabancı sözcükle karşılaştım ki sunumundaki yazılarda, akla karayı seçtim hani anlamını iyice sindirmek adına ve bir ara bayağı aynı eksendeydim seninle ta ki aldığım eleştiriler doğrultusunda Türkçeyi Türkçe gibi sunmak için epey çaba harcadım.

Belki de seninle paralel addedilen üç beş yazıya bakarak ahkâm kesmek koca bir saygısızlık ne de olsa otuz sene önden giden bir yazarın kimliğini sorgularmışçasına bir hava hâsıl oldu. Asla böyle bir niyetim yok sadece hayallerimiz ve çocukluğumuz oldukça yakın iklimlerde seyretmiş.

Zaman öteleyebiliyor insanı ve geçen süre sonunda fark ediyorsun kendine ne kadar uzak kaldığını. Belki de bu uzaklığı sabit kılıp asla kendimi keşfetmeye kalkmamalıydım ama bir şekilde buldum içimdeki saklı mizacın asılı kilidinde, ben, doğru cümleler ve belgeler aramak adına devindiğim şunca zaman belki de bir arpa boyu yol gidemediğim ya da kendimi kendime sunmak adına bir şekilde kendimden nefret etmeyi becerebildiğim.

Öykündüğüm hiçbir hikâyen yok ne yazık ki hiç birinin sonunu getiremediğim ve günümüz Türkiye'sinde benzer yazılar yazmış olma ihtimalini düşünüyordum da... büyük olasılıkla afroz edilmişim.

Kaygılanmalı mıyım peki?

Ya da fazlaca beni boğan duygularımı aldırmalı mıyım?

Yoksa kimseye aldırmadan yazmaya devam mı etmeliyim?

Konudan konuya atlama hususunda bir ayrıcalık sunuyorum işte ve sadece yazılarından tanıdığım bir kadın yazarı mercek altına yatırıp bir eşkâl yaratmaya çalışıyorum.

Sevip sevilmemek asla önem arz etmezken... sanırım bu da bir ayrıcalık ve duyduğun aşkın bir anda hiçliğe düşüp sadece duyarsızlığa ayarladığın yürek frekansın.

Yoğunluktan geçiş yine o kör noktada baktığın değil de gördüğünün seni görüp görmemesi asla önem taşımazken üstelik bir anda değişen bir rota sonra da güncelliyorsun tüm duygularını ve aşk mutluluğu doğururken his kaybı, aniden ölüm güdüsüne dönüveriyor.

Ölmekten kasıt aslında hiç doğmamış olma istemine bir parantez açıp, neresinden dönülse kardır hayatın, deyip bir noktayı şerh düşmek nüfus kütüğüne. Gerçi ne muhtarını tanıyorum yaşadığım semtin ne de umurumda. Aslında o muhtarını bir kez yolda gördüm ve ne yazık ki aniden lanet okudumdu onun duyarsızlığına. Yine muhitten, akli evvel bir vatandaş ve yolda yürürken attığı çığlıklara peşinen ön yargıyla yaklaşmıştı mahalle muhtarımız. Bol kahkahalı bir cüppeyi giyinmişti muhtar kimliğinin üzerine. Tahmin et bakalım, sevgili yazar: bu bir ironi mi yoksa gerçeğin izdüşümü mü? Sorun etme, dedikleri kadar da var hani ve ne yazık ki her şeyi ve herkesi sorun etme huyumla başa çıkamayıp sadece kendime yükleniyorum.

Kiplerle dolu bir hayatım var üstelik emir kipleriyle.

Çocukluğuma atıfta bulunduğum hangi mizansen ise sadece kısır döngünün hüviyetine bürünüp kendime acıma duygusuyla yüzleşiyorum akabinde bir çıkış noktası bulup kendimi sevmeye kalkıyorum ve derken pekişen nefret dürtüsü lakin hissettiğim sadece kendime: sanırım başarısızlıklarımın dalga geçmeyi meziyet bildiğim yetmezmiş gibi benimle de kafa bulanlara verdiğim bir tepki ve yine duygularımı yansıtamadığım ve asla da tepki vermeyi beceremediğim gibi yazma güdüsüyle karaladığım üç beş deneme ya da şiir.

Hikâyelerim örtülü ödenek gibi ve hepsini çeyiz sandığıma sakladım.

Sandıklarım bir de sandık dışı her yere savurmuş olduğum karalamalarım.

Belli ki beynimin gri hücrelerinin baskısına dayanamayıp sadece kendimi sorguladığım.

Büyüyen tek şey acılarım ve geçmek bilmeyen yaralarım ve eklenen yeni yamalar.

Delik deşik ruhum ve dikiyorum sözüm ona.

Diken üstündeyim genelde ve senin huzurundan nasıplendiğimi görüp kendime kızıyorum neden bu denli korkak olduğumu derinlemesine sorgulayıp asla da bir çıkış noktası bulamazken.

Meziyetlerimiz... men ettiklerimiz hele ki menfaatlerimiz.

Say sayabildiğin kadar.

Sev sevebildiğin kadar'la çıkmıştım yola hem de daha dün gibi ve bu emir kipini şiar edindim.

Sevdim hem de kimseye aldırmadan ya da içinde ne sakladığını bilmeden lakin zaman geçtikçe kabuk değiştiriyor her şey ve herkes.

Bilinmeyen ne varsa saklıyorlar aslında sandıklarımı artık sanmaktan vazgeçip emin oluyorum sanmadığım ne ise.

Kim kimden nasıl ayrışıyorrsa.

Kimselere benzemediğimi söyledi bir dostum dün. İyi de ne açıdan, filan diye sormadım çünkü onunla hemfikirdim keza halen de. Ama neye yaradığını çözebilmiş değilim.

Hakkın nazarında artı bir puan ama yine de cennete gideceğimi pek sanmıyorum sonuçta sevaplarım

kadar günahlarım da var. Gerçi Allah ile kul arasında kimse giremez denip de yoluma çıkan o kadar çok sanrı ve sanı var ki ve sancılanan bünyem artık kaldırmıyor bunca teyakkuzu.

Siperim de yok ki saklanayım.

Sinemde sakladıklarım... Ah, bir de sindiremediklerim. Görmezden gelmeye çalışsam da içimde biriken bir şekilde infilak ediyor ve beni seven insanları üzüyorum.

Sonlanmasını istediğim çok şey var bir de başlamak adına bir türlü kendimi şartlayamadığım.

Ve vazgeçtiklerim bir de ihtimal dâhilinde olanlar.

Bazı cümleler insanların beynine öylesine güçlü bir şekilde yüklenmiş ki... Hayır, korkmuyorum asla: evet, kimseden korkmuyorum çünkü saklayacak hiçbir şeyim yok, demek isterdim lakin herkes gibiyim işte bu noktada ve bu anlamda hayatımı didikleyen insanlardan asla haz etmiyorum ya da birileri artık ne uyduruyorsa ne de olsa sıfat yapıştırmayı seven çok insan var ve kendine dönüp bakmadan karşısındaki neyi yapmıyorsa bile suçlu addedilirken yine bazıları tarafından.

Güçlü bir ışık gözlerimi ve yüreğimi alıyor ve evet, başladı işte Yaratan ile kurduğum sohbetin ilk yansıması.

Şizofren addedilenlere bakıyorum da... gerçi sınıflama yaparken sayısız kıstas var ve elbette uzman değilim lakin insan pazarında çok insana kıyılabilmekte ve korkularımızı bastırıp birbirimize atıfta bulunuyoruz ve en büyük ayrımcılığı kendi içimizde yapıyoruz.

Aflarımı diziyorum her gece.

Affedemediklerimi de.

Belki de en çok kendimi affetmiyorum çünkü hayallerim hep ket vurdu gerçeklere yoksa tam tersi mi? Ne de olsa hayallerin girift taslağında ben bol gerçekli hikâyeler yazıyorum ve bil ki; kimseyle de paylaşmaya niyetim yok en azından şimdilik.

Sonrası dediğim o zaman dilimine çok da vakıf değilim hani ne de olsa kendimi uyutuyorum ve unutuyorum da sonra da dirileceğimi tahmin edip çok derinden ölmeyi diliyorum ve bil ki; ölüyorum da hatta an itibariyle bir ölü ile konuştuğunu farz edebilirsin aslında en nüktedan ve de en gerçekçi diyaloglar yine ölülerin tasarladığı tıpkı Yaratıcının uzun vadeli planlarında örtündüğümüz değil de ördüğümüz sevdaların ve acıların nirengi noktası iken içine düştüğümüz şüphe aslında içimize düşen aslında düştüğümüz o kör kuyu.

Diğer kitapların geçen hafta adresime ulaştı ama bil ki çoğu da laf salatası, demeyeceğim ama kitap okumayan bir toplumda kaç baskı yaparsan yap hele ki gerçekten yüreğini koymuşsan zor işin... ne de olsa otuz yıllık tecrübenden bir çıkarım, yazdığım bu son satır.

Okuyucu minvalinde senin sadık bir okuyucun olmaya niyetim yok ne de olsa defalarca sadık bir okuyucu olmaya niyetlendiğim onca yazar an itibariyle hapishanede volta atarken kim bilir ne yazmayı planlıyordur?

Ve inan ki; artık benim de yazmayı planladığım hiçbir yazı yok. Şevkimi çalanlara teşekkürü bir borç bilirim.

Buna rağmen kopmak da çok kolay değil ve haddim olmadan yaşayıp mutlu olmayı diliyorum.

Hüznümü ben ısmarlamadım sevgili yazar.

Evet, bu gün bir mezar ziyaretim var/dı ama gitmeyi düşünmüyorum zira mezardaki yakınlarıma da kırgınım tıpkı evrenin benden benim de evrenden ümidi kestiğim gibi.

Kimsesizler mezarlığında yatan bir dostumu andım an itibariyle hem de çok yakınlarda Hakkın rahmetine kavuşan ve onu çok özledim hele ki yaşayan ölülerden tamamen bir beklentim olmadığı gerçeğini vurgulayıp rahmet okurken.

Dilediğin kadar yaz ve ben sadık bir okuyucun olmayacağım gerçeği ile ıkına sıkıla okuyacağım bazı yazılarını belki de yazmak okumanın çok önüne geçip de aşkla düştüğüm satırları mezarım belleyip ölümü arz ettiğim gerçeği ile... dedim ya; ben ısmarlamadım hüznü sadece keşişti yolum hem de yazmaya başladığım ilk gün kurguladığım mutluluğun bir fıyasko olduğunu öğrenip.

Sevgimle.

Kim bilir ne zaman düşecek yolum yüreğine yeniden...